

Zaspanček.

Solnce zlato slišalo
Je pritožbo zore:
„Glej, škrjanček sred polja
S postelje ne more.

To zaspanče jutranjic
Ni še odmolilo,
Dasi beli davno že
Dan je odzvonilo“

A verjelo solnce ni,
Moglo ni verjeti —
Šlo je in pogledalo
Izza gôr po sveti.

Vprlo jasno je oko
V posteljo škrjančka . . .
In — resnično! — sred polja
Še prav sladko spančka! —

Škrlec se ustrašil je,
Zletel je v višavo,
Da zapoje Stvarniku
Čast in dolžno slavo . . .

In od takrat nikdar več
Zora ni tožila;
Nad škrjančkom sred polja
Se ni več jezila.

Generoz Maver.

Sonet.

Prijetno tebi je, škrjanček mili,
Ko pomladansko solnce ti zasine,
Ko se do nebotične visočine
Popneš, moj pevec, zmagonosno s krili.

I jaz sem vžival ure, znanec čili,
Ko peval sem veselo; a vse mine — .
Usoda kruta nož v srce porine,
Zapre glasove, ki so se glasili . . .

Šedaj sem nem za pesni vse vesele, —
Le tožne mi usoda je pustila,
Popevam te iz duše otrpele.

Oj, pój škrjanček, poj in dvigaj krila,
Oj, dróbi, dróbi pesmice vesele,
Dokler obseva te usoda mila — —!

Jos. Bekš.

Z juga.

Pozdravljam vas ptičice drobne,
Ki vračate z juga se spet;
Kaj vabi vas v kraje spet rodne?
Ne mika li južni vas svét?

I mene ne mika svet južni,
Domov i moj duh si želj;
Tje z vami, krilatci, me mika,
Kjer Triglav mi k nebu kipi,

Kjer Sava mi bistra izvira,
Želim, oj želim si nazaj!
Ostati tu moram, hitite —
Pozdravite rodni mi kraj! —

Ljudmila Modičeva.